

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 36/21
Luxembourg, 9. marec 2021

Sodba v zadevi C-392/19
VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Če je imetnik avtorske pravice sprejel ali naložil omejevalne ukrepe proti okvirjanju (*framing*), vključitev dela na spletno stran tretje osebe s to tehniko pomeni dajanje na voljo tega dela novi javnosti

Za to priobčitev javnosti je zato potrebno dovoljenje imetnika avtorske pravice

Stiftung Preußischer Kulturbesitz (SPK), nemška fundacija, je upravljavka Deutsche Digitale Bibliothek, ki je digitalna knjižnica, namenjena kulturi in znanosti, tako da povezuje nemške kulturne in znanstvene ustanove. Spletno mesto te knjižnice vsebuje povezave na digitalizirane vsebine, shranjene na spletnih portalih sodelujočih ustanov. Deutsche Digitale Bibliothek kot „digitalna izložba“ pa sama shranjuje samo predogledne sličice (*thumbnails*), to so pomanjšane različice izvornih slik.

VG Bild-Kunst, organizacija za kolektivno upravljanje avtorskih pravic na področju vizualne umetnosti v Nemčiji, za sklenitev licenčne pogodbe o uporabi svojega kataloga del v obliki predoglednih sličic s SPK kot pogoj postavlja vključitev določila, v skladu s katerim se SPK zaveže, da bo pri uporabi del, zajetih s pogodbo, izvajala dejanske tehnične ukrepe proti temu, da bi tretje osebe okvirjale (*framing*)¹ predogledne sličice teh del, ki so prikazane na spletnem mestu Deutsche Digitale Bibliothek.

Ker je SPK menila, da tako pogodbeno določilo glede na avtorsko pravico ni razumno, je pri nemških sodiščih vložila tožbo, s katero je predlagala, naj se ugotovi, da mora VG Bild-Kunst podeliti zadevno licenco, ne da bi bila ta licenca pogojena z izvajanjem ukrepov, namenjenih preprečitvi okvirjanja.²

V tem okviru je Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) Sodišče pozvalo, naj pojasni, ali je treba to okvirjanje šteti za priobčitev javnosti v smislu Direktive 2001/29,³ kar bi, če bi bilo tako, VG Bild-Kunst omogočalo, da SPK naloži izvajanje teh ukrepov.

Veliki senat Sodišča je presodil, da vključitev, s tehniko okvirjanja, avtorskoppravno varovanih del, ki so z dovoljenjem imetnika avtorske pravice prosto na voljo javnosti na spletnem mestu, na drugo spletno stran tretje osebe, pomeni priobčitev javnosti, če se ta vključitev izvaja z izogibanjem zaščitnim ukrepom proti okvirjanju, ki jih je sprejel ali naložil imetnik avtorske pravice.

Presoja Sodišča

¹ Tehnika okvirjanja (*framing*) je razdelitev strani spletnega mesta na več okvirjev in objava na enem od njih s klikljivo povezavo ali inkorporirano internetno povezavo (*inline linking*) elementa, ki izvira iz drugega spletnega mesta, zato da se uporabnikom tega mesta prikrije izvorno okolje, ki mu pripada ta element.

² V skladu z nemškim pravom morajo organizacije za kolektivno upravljanje vsem osebam, ki za to zaprosijo, pod razumnimi pogoji podeliti licenco za uporabo pravic, katerih upravljanje jim je bilo zaupano. Vendar lahko v skladu z nemško sodno prakso organizacije za kolektivno upravljanje izjemoma zavrnejo podelitev licence, pod pogojem, da ta zavrnitev ne pomeni zlorabe monopola, in s pridržkom, da lahko zoper vlogo za licenco navedejo prednostne legitimne interese.

³ Člen 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230) določa, da države članice predvidijo za avtorje izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčenja njihovih del javnosti.

Sodišče je najprej navedlo, da sprememba velikosti del v kontekstu okvirjanja ne igra nobene vloge pri presoji obstoja dejanja priobčitve javnosti, dokler so izvirni elementi teh del prepoznavni.

Dalje, Sodišče je po eni strani poudarilo, da tehnika okvirjanja pomeni dejanje priobčitve javnosti, ker je učinek te tehnike, da se objavljeni element da na razpolago vsem potencialnim uporabnikom spletnega mesta. Po drugi strani je opozorilo, da glede na to, da se s tehniko okvirjanja uporablja ista tehnična metoda, kot je tista, ki se je že uporabila za priobčitev varovanega dela javnosti na izvornem spletnem mestu, in sicer internet, ta priobčitev ne izpolnjuje pogoja nove javnosti in zato ni zajeta s priobčitvijo „javnosti“ v smislu Direktive 2001/29.

Vendar je Sodišče pojasnilo, da se ta preudarek uporablja le v položaju, v katerem dostop do zadevnih del na izvornem spletnem mestu ni predmet nobenega omejevalnega ukrepa. V tem položaju je namreč imetnik pravic že od začetka dovolil priobčitev svojih del vsem internetnim uporabnikom.

Po drugi strani pa je Sodišče poudarilo, da če je imetnik pravic že od začetka uvedel ali naložil omejevalne ukrepe, povezane z objavo njegovih del, ta ni pristal na to, da lahko tretje osebe prosto priobčijo njegova dela javnosti. Nasprotno, želel je omejiti javnost, ki ima dostop do njegovih del, le na uporabnike določenega spletnega mesta.

Zato je Sodišče presodilo, da če je imetnik avtorske pravice sprejel ali naložil omejevalne ukrepe proti okvirjanju, vključitev dela na spletno stran tretje osebe s tehniko okvirjanja pomeni „dajanje tega dela na voljo novi javnosti“. Za to priobčitev javnosti je zato potrebno dovoljenje imetnikov zadevnih pravic.

Nasprotni pristop bi namreč pomenil določitev pravila o izčrpanju pravice do priobčitve. To pravilo pa bi imetniku avtorske pravice odvzelo možnost, da za uporabo svojega dela zahteva primerno nagrado. Tak pristop bi tako kršil pravično ravnotežje, ki ga je treba v digitalnem okolju ohraniti med interesi imetnikov avtorskih in sorodnih pravic za varstvo njihove intelektualne lastnine na eni strani ter varstvom interesov in temeljnih pravic uporabnikov varovanih predmetov na drugi strani.

Nazadnje, Sodišče je pojasnilo, da lahko imetnik avtorske pravice soglasje k okvirjanju omeji le z dejanskimi tehničnimi ukrepi. Če takih ukrepov ne bi bilo, bi bilo namreč lahko preverjanje, ali je ta imetnik nameraval nasprotovati okvirjanju svojih del, težavno.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so dostopni na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106